

LEONCE EN LENA

THE LOVE STORY

vrij naar Georg Büchner
en dank aan Herbert Achternbusch

Leonce, oude koning
Lena, oude koningin

Poppen:

Jonge Leonce
Jonge Lena
Meester
Valerio
Koning Peter
Kamerheer
President
Tanteke
Rosetta
Eleonora
Evangelina
Maria
Politieagent

Het ontwaken bij het kriecken van de dag

Leonce ontwaakt heftig uit zijn slaap en zijn kroon valt af

Leonce: Mijn kroon! Mijn kroon! Iemand heeft mijn kroon er af geschoten! Lena, we worden aangevallen! Het paleis wordt beschoten! Smeerlappen! Ik laat me niet uit mijn huis jagen! Wat willen jullie? Jullie hebben ons allemaal in de steek gelaten! Jullie zijn er allemaal van onder gemuisd! Profiteurs! Allemaal! Onderdanen! Lakeien! Dienaars! Keukenmeisjes! Koetsiers! President, ministers, generaals! Soldaten! Zelfs de muizen en de ratten hebben ons verlaten... zelfs mijn boezemvriend Valerio... klootzak
Hallo? Hey! Kom op! Hey! Ha lo ho? Hm. Niemand?
En toch blijven het smeerlappen.
Lena? Lena? Lena, waar ben je?
Verdomme! Heb je je weer verstopt?
Ze heeft zich waarschijnlijk weer eens zo goed verstopt dat ze zichzelf niet meer vindt.
Verstopperij is Lena's favoriete spelletje. Gewoon om mij te pesten. Maar haar favorietste favoriete spelletje heet 'spelen dat je niet meer bestaat'. Dat kan ze als geen ander. Ze wint altijd. Vanaf het ogenblik dat we beginnen te spelen is ze er niet meer en ze komt niet meer terug. Ook om mij te pesten.
Ik denk dat ze soms gewoon dood wil. Omdat ze zich dood verveelt.
Lena! Lena! Lena, komt terug trut! Kom terug lieve Lenatruttetroeliewoelie! LEEEEENAAAAAAA!

Lena, die vlak bij hem in slaap is, schiet wakker

Lena: Leonce!

Leonce: Lena!

Lena: Je kijkt mij aan of ik ineens in een druif veranderd ben.

Leonce: Ik dacht dat je dood was.

Lena: Hm. Goeiemorgen.

Leonce niest en wil zijn neus snuiten, maar hij merkt dat er een knoop in zit.

Leonce: Er zit een knoop in mijn zakdoek. Wat doet nu een knoop in een zakdoek? Hoe kan ik nu mijn neus snuiten als er een knoop in mijn zakdoek zit? Lena!

Lena: Een knoop in je zakdoek betekent dat je iets moet onthouden, Leonce.

Leonce: Ah, natuurlijk. Ik legde een knoop in mijn zakdoek. Ik wilde iets onthouden. Maar wat?

Lena: Ik denk dat jij wilde onthouden dat het vandaag de nationale feestdag van ons koninkrijk Popo is en dat je dus vandaag je volk moet aanspreken.

Leonce: Zou het? Werkelijk? Ik dacht toch echt dat ik dat vorige week al had gedaan? En toen viel het mij op dat we geen onderdanen meer hadden. Maar toen vertelde jij me dat dat al jaren zo is.

Lena: Inderdaad, en om iets om handen te hebben met ons tweetjes, buiten ons steendood vervelen, hebben we wekelijks onze nationale feestdag ingericht. Vandaar die knoop in je zakdoek. Om hem niet te vergeten.

Leonce: Zeg Lena, hoogachtelijke hoogmoed, dat weet ik allemaal wel hoor. Ik ben de koning. De koning van Popo.
Het kleinste, liefste, smoezeligste landje ter wereld.

Lena: Met maar twee inwoners meer: jij en ik!
Met maar één huis meer: ons vervallen kasteel!
De grenzen van ons land zijn de grenzen van onze tuin.
Onze bezigheid? Regeren over onszelf. Wat wil zeggen: NIETSDOEN.
Lummelen en Leuteren. Zorgen dat we niet wegzinken in het Hele Grote Niets. Och, ik wou dat ik dood was.

Leonce: Prachtig toch. Een ministaatje. Geen onderdanen, geen land, dat klopt. Maar...
We hebben nog steeds onze eigen vlag. De vlag van Popo. De mooiste vlag die je je kan indenken. Waar is die verdomde vlag verdomme?
En onze nationale hymne met dansje assortie.
Zal ik? Vandaag is het toch "nationale Popodag?"

Lena: Leonce, pas op, je heup!

Leonce: En we hebben zelfs onze eigen taal.
Een taal die alleen jij en ik verstaan.
Koetsjekoetsjekoetsjie

Lena: snifiiesniffiesnoetsjie

Leonce: Kus!

Lena: Kus!

Leonce: Op onze nationale feestdag!
Proficiat schat.
Ik denk dat ik vandaag maar een aantal adellijke titels ga Uitdelen.

Lena: ?

Leonce: Grapje.

Lena: Ah? Hahaha.

Leonce: Koning worden... wat een idee!

De populierenscène

- Leonce: Zet de chauffage eens wat hoger Lena, ik heb het koud.
- Lena: Leonce, we zitten er op want hij is kapot.
- Leonce: Ja, dat is waar, maar waar is dat goed voor?
- Lena: Zie jij hier ergens een troon? Neen? Zwijg dan.
- Leonce: En toch heb ik het koud!
- Lena: Hoe kan dat nu. Het is zomer!
- Leonce: Ah ja? Nu was ik ervan overtuigd dat het winter was!
37 januari om precies te zijn.
- Lena: We zijn mei. Ergens in mei.
- Leonce: En gisteren zei je nog dat het morgen sinterklaas is.
- Lena: Ja. En dan? Morgen is het ook sinterklaas.
Vanaf nu kwam sinterklaas toch in de zomer.
- Leonce: Maar ik zie geen bladeren aan de bomen!
- Lena: Ah neen, 't zijn appelsienen.
- Leonce: Appelsienen aan de populieren?
- Lena: Staan ze er wel nog, onze populieren? Iedereen liet ons in de steek,
waarom dan niet onze zes populieren achter in de tuin?
- Leonce: Ik kan het niet zien.
- Lena: Zet je bril dan op.
- Leonce: Ik kan het niet zien omdat het donker is. Zou het nacht zijn?
- Lena: Misschien heeft de zon ons ook verlaten.

Het bliksemt

- Lena: De bliksem! Zonder donder? Heeft dan ook zelfs de donder...?
Zag je de poplieren? Staan ze er nog?
- Leonce: Zeg! Ik had er niet op gerekend dat het zou bliksemen!
- Lena: Och, je had je bril niet op. Je had ze kunnen zien!
- Leonce: Ja, ik had ze kunnen zien! Als ik had geweten dat het zou gaan
bliksemen.
- Lena: Stonden ze er nog alle zes of is er één geveld door de bliksem?
- Leonce: Hoe kan ik dat nu weten?

Lena: Maakt niet uit. Ik wilde alleen weten of de appelsienen nog aan de populieren hingen.

Leonce: Ja, dan moeten we wachten tot het nog eens bliksemt.

Lena: Ja, dan moeten we wachten tot het nog eens bliksemt.

Leonce: De volgende bliksem zal ook blauw zijn. Hoe kunnen we dan die oranje appelsienen herkennen?

Lena: Appelsienen? Aan populieren? Leonce!

Leonce: Ja maar...

Het bliksemt

Lena: En?

Leonce: De bliksem was blauw. En de populieren staan er nog alle zes.

Lena: Ben je er zeker van?

Leonce: Ja, hoe kan je nu in een honderdste van een seconde zes populieren tellen?

Lena: Bij de volgende bliksem tel jij de populieren van links en ik van rechts en dan tellen we die bij elkaar op en...

Het bliksemt

Leonce: Eéntweedrievier

Lena: Vijfzeszeven
Ze zijn er nog alle zeven!

Leonce: Maar het waren er maar zes!

Lena: Dan zijn het er vanaf nu zeven.

Leonce: Stel je voor dat er hier nog een derde persoon was!
Een dochttertje, of een zoon! Of allebei!

Lena: Wat zouden we dan moeten doen?

Leonce: Leuteren. Leuteren over onszelf. Over vroeger.

Lena: Daar hebben wij geen derde persoon voor nodig Leonce.
Dat kunnen wij best alleen. Met twee.
Leuteren over vroeger, over de tijd dat ons vel nog strak rond ons geraamte zat. Over de tijd van toen, van beitjes en honing en het zalige nietsdoen. Kom, laat ons het nog eens doen!

Leonce: Wat wil je dan doen?

Lena: Spelen 'van toen'. Van toen jij nog gewoon Leonce was, en ikke gewoon Lena. Van toen we nog geen Leonce en Lena waren, maar gewoon twee koningskinderen. Laat ons spelen en herinneren, Leonce. Spelen, IETS DOEN!

Scène tussen Leonce 'de jonge' en zijn leraar

- Meester: Jongeheer Leonce, mij lijkt het toch beter dat ik mijn lessen verder zet binnenshuis. Hier in de tuin lijkt u wat snel afgeleid en ik zie het toch als mijn taak om u...
- Leonce: Meneer, wat is uw taak precies? Mij voorbereiden op mijn beroep, koning worden? Ik heb daar toch geen tijd voor! Ik ben bedolven onder het werk.
- Meester: Neen, uiteraard, bedolven bent u, zeer zeker, maar...
- Leonce: 365 keer na elkaar moet ik proberen om mijn rochel tot over die steen daar te mikken. Nog nooit geprobeerd? Afmattend is dat.
- Meester: Afmattend, begrijpelijk, maar inzichten in de politieke...
- Leonce: Daarna moet ik raden of het aantal zandkorreltjes die ik in mijn hand houd even of oneven is. U begrijpt, daar moet ik echt diep over nadenken. Daar krijg ik gewoon koppijn van. Van dat piekeren: even? Oneven? Hm even? Nee, toch oneven. AArrch!!
- Meester: Tja.
- Leonce: Pas op! Dat is nog niet alles! Migraine krijg ik van het volgende probleem: ik wil mezelf op mijn kop kunnen kijken. Begrijpt u? Ikzelf wil zien hoe de bovenkant van dit kopje eruit ziet. Hoe moet ik dat doen? Hoe? Zeg het mij! Oh, ik word er zo treurig van...
- Meester: Treurig hoogheid.
- Leonce: ...treurig van ... dat een ijsje smelt in de zon.
- Meester: Ijsjes? Heerlijk!
- Leonce: Waarom spreekt u mij eens niet tegen? U verveelt mij met uw voornaamheid. U bent saai! Doodsaai! Zo saai dat ik er bijna dood van ga! Moordenaar! U hebt toch veel belangrijker dingen te doen dan te luisteren naar mijn Lummelen en Leuteren. Ik ben druk bezig met Nietsdoen! Dat is een zware en belastende bezigheid. U stoort me!
- Meester: Ik laat zijne jonge hoogheid alleen. Bij deze... *(maakt diepe buiging en een reverance en verdwijnt al buigend)*
- Leonce: Bedankt voor deze voortreffelijke buiging. Wat haat ik het als mensen buigen! Ik zou die vent kunnen afranselen! En daarna verscheuren! Zijn armen en zijn benen eraf schroeven. En ze dan in een bloempot zetten. En zien wat er dan gebeurt. Zien of ze nog in staat zijn tot fotosynthese! Normaal toch? Godallemachtig zeg. Pfffff.

Geheugen kwijt

- Leonce: Hoe kan het toch dat ik me zo weinig herinner?
Mijn hersenen leggen de vreemdste verbanden. Ze rafelen uit. Ze vallen uiteen in witte puntjes. Mijn hersens worden korreltjes. Zandkorreltjes. We zouden hier van die vormpjes moeten hebben. Dan konden we er figuurtjes van maken. Sterretjes, of hartjes, of een dode man.
Och Lena.
- Lena: Och Leonce. Mijn hoofd is ook kapot. Het plafond is kapot. De lamp is kapot. De meubels, de tafels, de stoelen, de vloer en de muren. Maar mijn hoofd is nog kapotter. Mijn hoofd is het kapotst.
- Leonce En toch vind ik dat we het beter hebben gedaan dan dan dan... Dan de anderen. Al die ministers en presidenten en hofmeesters en schoolmeesters en lakeien en hofdames, die liepen hier toch maar in de weg.
Zelfs al herinner ik het mij niet. We deden toch wat we moesten doen? Maar hoe ging het nu weer? Hoe is het in godsnaam zo ver kunnen komen?
Lena, heb jij een idee?
- Lena Ik denk het wel Leonce. We hebben ons hart gevolgd. Altijd weer opnieuw en opnieuw. Ik volgde jouw hart en jij volgde het mijne. En nu zitten we hier met elkanders hart opgescheept. Ja zo gaat dat.
- Leonce Echt?

Scène tss Valerio en Leonce (de jonge): hoe ze elkaar leren kennen...

Leonce: Dolce far niente, het zalige nietsdoen. Wat zijn dat toch voor dwaze nietsnutten, mijn vader en zijn hele hofhouding. Altijd maar bezig, als die kleine miertjes die mij hier passeren: werken werken werken! Wetten maken, ze stemmen en eens ze gestemd zijn ze weer in vraag stellen om ze dan weer aan te passen en opnieuw te stemmen. Ad infinitum. Wat Latijn is voor 'over and over again', wat dan weer Engels is voor altijd maar weer opnieuw en opnieuw. En opnieuw en 'over and over' en ad infinitum again... Een koninkrijkje als Popo, een voorschoot groot met een koning, een president, een eerste minister, een tweede minister, een derde, vierde vijfde vierendertigste honderdachtenzeventigste. En wat doen ze? Niets! Waarom? Omdat ze bijna geen onderdanen meer hebben. Bijna iedereen hier in ons kleine Popo is wel een of andere minister. Minister van onderwijs, van gezondheid, van gebouwen, van grote gebouwen, van veel te kleine gebouwen, van bakkers, van toneelspelers, van boerinnen, van kinderen, van ouderen, van linkshandigen, van scheelkijkenden, van roodharigen, van puberende pukkelkoppen, van scheelkijkende katten, van auto's, wc's, kinderwagens, bier, hutsepot... Laat mij maar liggen in het gras. Ik doe niet mee met hun politiek getureluur. Geef mij maar de natuur! Laat de mieren maar hun werk doen!

Valerio komt aangewaggeld, dronken

Valerio: Ah voilà!

Leonce: Inderdaad!

Valerio: Op de kop!

Leonce: Zeg dat wel!

Valerio: Jij hebt mij begrepen?

Leonce: Volkomen helemaal.

Valerio: Dan hebben we het vlug over iets anders.
Valerio is de naam. Hobby's: luieren, eten en drinken - al heb ik dat laatste al veel te lang niet meer gedaan. Beroep: lanterfantent, zwetsen maar niet zweten.

Leonce: Leonce, zoon van koning Peter van Popo.
Hobby's: mijn rochels zo ver mogelijk spuwen tot ik een nieuw wereldrecord breek. Personeel pesten.
Beroep: vertoeven in de grote leegte en iedereen die daarvoor verantwoordelijk is verafschuwen.

Valerio: Ach, wat een ellende, wat een miserie!
Je kunt niet van een gebouw afspringen of je breekt je nek!
Je kunt geen drie kilo wafels eten of je krijgt buikpijn!
Wat ik zou willen is van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in een hoekje gaan zitten en zingen van 'lief klein konijntje had een vliegje op zijn neus, vliegje op zijn neus, vliegje op zijn neus', zo, tot het einde van mijn dagen...

Leonce: Hou op met dat gekweel. Een mens zou er zot van worden.

Valerio: Dan was je tenminste iets: een zot, een nar!

Leonce: Ja, alles beter dan prins Leonce. Ik kan het niet aanzien hoe mijn vader ons landje bestuurt! Hoe gewichtig hier iedereen doet! Nooit word ik koning! Nooit wil ik worden als hij! Liever genieten van lui zijn en niets doen dan te moeten regeren zoals hij. Maar vertel me, jij bent dus ook een kei in lui zijn en genieten?

Valerio: Bestond er een diploma voor, ik had alleen maar tien!

Leonce: Haha! Ik heb een vriend! Een gelijke! Iemand die mij begrijpt! Kom in mijn armen, Valerio!

Valerio: Hohoho, prins Leonce! Pr! Rrr! In! Ss! Le! once! Ik ben maar een dwaze boerenpummel, niet geschikt voor paleiselijke vriendschap. Vriendschap met vele toeters en bellen en gewapper met het handje. Ik ben ik ben ik, Valerio. Een klojo. Een Pipo.

Leonce: Och Valerio, de enige met verstand ben jij. Zeg me, wat is je devies?

Valerio: Volg je hart en de rest volgt vanzelf.

Leonce: Dat is meer dan enig hofmeester mij hier ooit heeft bijgebracht. Hoe ging dat liedje nu ook alweer?

Valerio: Lief klein konijntje had een vliegje op zijn neus, een vliegje op zijn neus, een vliegje op zijn neus...lief klein konijntje had een vliegje op zijn neus een vliegje op zijn neus....

Leonce over zijn snor

Leonce: Vroeger had ik een snor. Maar die groeide altijd scheef. Zo (toont hoe).
Lena vond dat niet sexy. Ze vond dat lelijk.
Het staat zo asymmetrisch, Leonce, zei ze steeds. En Lena houdt niet van asymmetrie. Mijn kroon staat al scheef genoeg. Ons hele koninkrijk staat op scheve poten. Dat maakt haar zenuwachtig. Asymmetrisch wil zeggen (ik heb het opgezocht) "van een zodanige vorm dat de delen aan weerszijden van een mediale lijn niet elkaars spiegelbeeld zijn." Scheef dus eigenlijk. Nu hou ik persoonlijk ook niet zo van schevigheid. Maar te recht, dat is nu ook weer niet mijn ding. Ik vraag mij af of er bij Lena iets is wat scheef kan groeien zodat zij ook eens asymmetrisch wordt. Dan zou ze merken dat dat eigenlijk helemaal niet zo erg aanvoelt als het er uitziet, schevigheid of asymmetrie. Maar ja, vrouwen krijgen geen snor. Jammer. Ik had ons Lena graag eens met een snor gezien. Met een scheve snor. Zou ze dan nog steeds zo mooi zijn als nu? Ik denk het wel....neen, ik ben het zeker.
Een staat op scheve poten is als een vrouw met een scheve snor.
Een Leonce zonder Lena is als een varken zonder knor.
Een asymmetrische poot is als een kroon zonder vrouw.
Mijn koninkrijk u schenken wil zeggen "ik hou van jou"
Hahaha. Hmmm. Tja, de poëzie.

Is het een misdaad om van iemand te houden?

Jouw naam staat als een chassisnummer geperst in mijn hart

Koning Peter, vader van de jonge Leonce, wordt door een kamerheer aangekleed, (hij heeft eigenlijk alleen nog maar een onderbroekje aan)

- Peter: De mens moet denken en ik moet voor mijn onderdanen, denken want zij denken niet, zij denken niet, zij kunnen niet denken niet. Het belangrijkste is "das an sich" en "das an sich" dat ben ik. Ik ben het "das an sich" en dus ben ik het belangrijkste. Goh, afzien! Waar zijn mijn epoletten, mijn manchetten, mijn onderscheidingen, mijn pruik, mijn sjaal?
- Kamerheer: Uw broek meneer? Uw hemd.
- Peter: De quoi je me mèle, hein? Waar bemoeit u zich mee! Mon dieu!
- Kamerheer: Euh...
- Peter: Dat dacht ik al.
Hé, wat betekent die knoop in mijn zakdoek?
He man, laat me nu toch even gerust, man!
Wat betekent die knoop in mijn zakdoek?
- Kamerheer: Dat u zich iets wilde herinneren, sire.
- Peter: Ja, hangbuikvarken! Zo ver was ik ook mee!
Maar wat wilde ik me dan herinneren?
- Kamerheer: Toen het uwe majesteit in de geest kwam deze knoop in uw zakdoek te knopen...
- Peter: ja...
- Kamerheer: Wilde uwe majesteit zich herinneren
- Peter: ja?
- Kamerheer: dat een knoop in een zakdoek leggen...
- Peter: Ga door.
- Kamerheer: kan wijzen op het feit dat de persoon in kwestie
- Peter: zozo...
- Kamerheer: zich vooral wilde verwittigen van het feit dat hij iets wilde onthouden wat de persoon, weeral dié in kwestie, zich wilde herinneren, sire.
- Peter: Ingewikkeld. Mijn hoofd gaat er helemaal van draaien.
Ik ben helemaal in de war. Ik ben in staat van grootste verwarring!
Mijn onderdanen brengen me compleet uit mijn lood! Want dat ben ik, eruit geslagen, uit mijn lood. Compleet.
- Kamerheer: Het volk wacht op u, sire.

Peter: Och ja, natuurlijk. Loopt u even naast mij. Dan lopen we symmetrisch. Ha! Ik hou wel van wat symmetrie. Och wat heb ik het koud! Heeft u het ook zo warm? Mijn zakdoek! Waar is mijn zakdoek?

Peter spreekt het volk toe

Mijn dierbare onderdanen, mijn getrouwe landgenoten, mijn volk, mijn gepeupel, beste vrienden.
Bij deze gelegenheid wil ik aankondigen, verkondigen en proclameren dat mijn zoon Leonce gaat trouwen. Haha. Of niet? Of wel? Of wel of niet of wel? Hm. Haha.
De mens moet denken en ik moet denken want zij kunnen niet denken denken denken denken kunnen zij niet.
Wat denkt u?
(stilte)
Ik denk dat morgen Leonce gaat trouwen, dat denk ik.
Als ik zo luid spreek, herken ik mezelf niet meer. Dan denk ik dat ik een ander ben en dat maakt mij bang.
Ik ben toch ik? Wat denkt u?
(stilte)
Och ja, misschien is het zo, misschien is het niet zo? Nietwaar? Haha.
Wat ben ik een wijs man.
Heren en dames gepeupel, toedeloeee!

(gaat weg)

Lena en haar hollywood-droom

Lena: Ze zeiden: "Kind, jij moest naar Hollywood!"
Het witte doek daar wacht op jou!
Ik was goed. Ik had talent. Ik had het kunnen maken.
Ik oefende uren voor de spiegel: mijn hoofd in de juiste hoek
gedraaid,
22,5 graden naar 't westen, de kin lichtjes naar beneden, de ogen half
gesloten, de wimpers wapperend als vlinders. Maar ik werd iets
anders. Uiteindelijk.
Hou je hoofd recht en zwaai, koningin, zwaai! Naar de mensjes, en de
diertjes, de hondjes en de poesjes! Zwaai, koningin, zwaai! Hoofd
recht en 'lachen', nu!
En ik zwaaide. Als een echte diva, ready for my close up.
In mijn eigenste Hollywood, mijn Poppywood, mijn Popo.
Geen Rudolph Valentino's hier, geen Greta Garbo, Leonce.
Ach ja. Ik heb mijn hart gevolgd. Toch?
Heb ik mijn hart gevolgd?
Ik wil er altijd beeldig uitzien. Je weet maar nooit wie je kan
ontmoeten. Je weet maar nooit.
Dit is wel gepast voor een feestdag als vandaag. Toch? Ja, je moet je
plan trekken. Creatief zijn met wat er nog rest.
Ik ben behoorlijk wat afgevallen de laatste tijd.
Maar ik voel me nog steeds mijn vreselijke zelf. Misschien speel ik
straks wel even mijn lievelingsspel 'doen alsof je niet bestaat'. Dat
lucht op. Even weg zijn van de wereld. Even het grote Niets. Leonce
houdt niet zo van dat spelletje. Hij denkt dat ik op een dag niet meer
zal terugkomen. Maar ik kom steeds terug. Ik kan het niet laten om
terug te komen.
Is het je nooit opgevallen dat zelfs lieve mensen heel saai kunnen
zijn? Ik bedoel, na een tijd. Ik weet niet hoe dat komt, maar lieve
mensen zijn zo vermoeiend. Met hun vragen altijd. Waarom heb jij
geen kind, Lena? Een kind had je goed gestaan. Zo'n klein stoer
ventemanneke. Of een snoezig hupsepupmeisje. He, Lena, waarom?
Waarom? Waarom? Zo saai! Gelukkig zijn ze vertrokken. Allemaal. Te
saai.

De jonge Leonce en zijn liefjes

- Leonce: Waar is mij ware liefde? Waar is mijn prinses, mijn koningin in spe? Of nee!
Neenee!!!!
- Rosetta: Ik ben er, Leonce.
- Leonce: Rosetta!
- Rosetta: Leonce!
- Leonce: Kus me, Katrinka!
- Rosetta: Leonce!
- Leonce: Wat is er nu weer?
- Rosetta: Ik heet Rosetta! Ro! Se! Ta!
- Leonce: Natuurlijk Rosetta! Kus me! Geef mij kracht! Ruk me uit deze leegte!
- Rosetta: Je lippen zijn traag, Leonce.
Heb je vandaag al te veel gekust?
- Leonce: Te weinig! Te veel gebabbeld. Zo vermoeiend! Kus me nog, Katrinka!
- Rosetta: Leonce! Je houdt niet van me.
- Leonce: Neen, natuurlijk niet. Zottin!

Rosetta huilend af!

- Leonce: Rosetta! Blijf bij mij!
Och, vrouwen! Ik begrijp er nog minder van dan van algoritmische algebra.
- Eleonora: Dag Leonce.
- Leonce: Dag Margareta.
- Eleonora: Eleonora, Leonce! El!Le!o!no!ra!
Oh, dit kan ik niet meer aan!
Hou je niet meer van me, Leonce?
- Leonce: Natuurlijk niet. Ik volg vanaf nu mijn hart en mijn hart gaat nergens heen. Waarheen kan ik het dan volgen?
- Eleonora: Is onze liefde dan dood?
- Leonce: ik voel me als een kind met te veel speelgoed.
- Eleonora: Ben ik niet meer dan wat speelgoed?
- Leonce: Mooi speelgoed, maar vergankelijk. Speelgoed gaat kapot als je er te veel mee speelt.
- Eleonora: Oh Leonce!

Eleonora huilend af

Leonce: Eleonora!!
Eleonora?
Elly?
Kalf!

Evangelina: Wat, ik een kalf?

Leonce: Evangelina! Ga nu toch niet!

Evangelina: Je noemt mij een kalf.

Leonce: Maar neen. Je bent wat mollig uitgevallen, dat is niet mis en je kijkt wat scheef en scheel en krom, maar wie maalt daar nu om. Bovendien voeren je tanden oorlog in je bevallige mondje, maar ben je daarom een kalf? Kom bij mij. Kom bij prins Leonce. Ik ben zo moe. Dan gaan we wat slapen...hmmmm, slapen...

Evangelina: Slapen, is dat alles waar jij aan denkt!
En onze toekomst dan? Je had het mij beloofd.

Leonce: Ik beloof zo veel.

Evangelina: Ik zou koningin worden van Popo, Evangelina van Popo.
Je had het mij beloofd Leonce!

Leonce: Is dat zo?

Evangelina: Leonce!!

Leonce: Lief klein konijntje had een vliegje op zijn neus, vliegje op zijn neus,
vliegje op zijn neus...

Evangelina holt al huilend weg...

Leonce: De volgende!
(stilte)
de volgende?
De volgende!

Och kuttetrutten, geef me wat wijn en bier
En nu allemaal weg van hier!
Jullie willen maar één ding: koninginnetje spelen in dit
Kabouterland! Maar niet met mij! Ik heb wat anders gepland! Ik word
geen koning van dit speelgoedland!

Maria: Dag Leonce, ik kom je vertellen dat ik vertrek.

Leonce: Maria! Waarom? Ga niet weg, liefste lief.

Maria: Ik wil weg, Leonce. Ik ben het beu. Ik ben nog zo jong en toch ben ik
al kapot. Ik trek de wereld in.
Weg! Weg van hier!

(zingt) Oh mijn voetjes, lieve voetjes
ook gij gij zijt zo moe
van 't dansen, lanterfantent

oh zo moe kweetniehoe

ook mijn wangen zijn gaan hangen
te weinig gloed ik vermoed
te weinig liefde of verlangen
dus ik ga, ja ik moet

want mijn ogen moeten flitsen
van begeerte en van trots
maar jouw vieze voze listen
maken mij zielig...
onverschillig
hard...
en koud..
als een rots

Vaarwel Leonce

Leonce: Een stervende liefde is mooier dan een ontluikende liefde.

Maria: Kijk mij aan, Leonce. Ik geef je nog één kans. Eén blik, en mijn liefde voor jou wordt opnieuw geboren!

Leonce: Neen, Maria.

Maria: Leonce!

Leonce: Ga weg!

Maria gaat af

Leonce: Ik voel me alsof ik moet schaatsen in mijn onderbroek. De lucht is zo dun dat ik bevries.
Was dat liefde?
Maria, Maria, ik weet het niet.
Voor jou stond ik uren in het riet... neen, zo ging dat liedje niet.
Mijn hoofd is als een lege danszaal: de neonlichten aan, gebroken glazen en alle slingers op de grond, nog wat achtergebleven maskers en platgetrapte violen.
Liefde liefde, warme liefde!

Volg je hart - scène

- Leonce: Je moet je hart volgen, altijd, zei ik, altijd, maar toen, toen was ik jong. En nu is mijn hart moe, doodmoe.
Als je je hart niet volgt, dan wordt dat hart kwaad. En dan word je zot. Dat zei een vriend van mij. Wat was nu weer zijn naam? Het was een idioot. Een imbeciel, een zogezegde artiest, een nar die soms eens waarheden verkondigde. Wat een zotte tijd! Wat was zijn naam nu weer? Van die zot, Lena? Van die zot?
- Lena: (zucht) Leonce.
- Leonce: Neen, zijn naam was niet Leonce.
Ach Lena, heb ik mijn hart niet gevolgd?
Heb ik mijn hart niet gevolgd? Hield ik niet genoeg van mijn eigen hart? Misschien niet. Misschien hield ik te veel van jouw hart.
Misschien hield ik teveel van jou.
- Lena: Valerio.
- Leonce: Valerio? Wat is er met Valerio? Valerio! Ik hield van hem.
Wat zei hij nu ook weer altijd?
- Lena: Volg je hart.
- Leonce: Wat, volg je hart? Ik volg mijn hart. Volg ik mijn hart niet, Lena?
- Lena: Toch wel, Leonce.
(zucht) Toch wel.
- Leonce: Ik mis Valerio, mijn vriend. Mijn enige echte vriend. De enigste vent die mij verstond.
- Lena: Ach, Leonce, je kent hem toch. Dit leven aan het hof van Popo was toch niets voor hem!
- Leonce: Hij hield van zijn vrijheid. Hij hield van het leven.
- Lena: Jij toch ook, Leonce?
- Leonce: Neen, ik hield ik van jou.

De jonge leonce verneemt dat hij koning wordt

President: Euh euh euh euh Mijnheer zijne prinselijke hoogheid Leonce euh euh euh euh

Leonce: Hebt u zich ergens in verslikt? Een kikker misschien? Spuw hem uit, mijnheer de president. Ik wil u niet zien stikken in een pad, prinselijk of niet, hier vlak voor mijn voeten! Stikken doet u maar op een ander!

President: Euh, neen, zeer geëerde prinselijke hoogheid, geen kikker, oh neen, zelfs geen vlieg noch mug.
Ik kom u mededelen aangaande deze mededeling dat u moet worden medegedeeld dat ...

Leonce: Dat WAT?
Beheerst u zich of ik bega een moord!
Wat is het probleem? Moet u dringend plassen, ga, mijn beste, gaaaaa!
Kinderen mag men tijdens het plassen niet onderbreken, anders kweken ze voorgoed een remming.
Dus gaaaaaa, beste, president gaaaaaa! Oh jaaa!

President: Niet plassen, mijne hoogheid, ook geen mug, ik wilde u enkel op de hoogte stellen van het stellende feit dat uw koninklijke vader, koning Peter van Popo, u welgekend, een beslissing nam inzake uw toekomst, en dat euh euh euh euh
Momentje
Het staat hier op papier

Leonce: De peuter kan al lezen. Chapeau!

President: Euh euh euh

Leonce: Vermant u zich een beetje, alstublieft! Denk aan deze grootse staat, aan zijn bevolking, zijn toekomst en verleden!

President: Uwe papaaaalijke pappaaa heeft beslist dat u, zijne oh zo zooonrijke zoon Leonce, morgen of ik weet niet precies wanneer, in het huwelijk zal treden met prinses Lena van ons lieftallige buurlandje Pippi. Eén dezer dus. Dat laat zijne koninklijke hoogheid aan u weten via dit hooggeëerd schrijven op dit papiertje. Dit vodge als het ware, dit kruimeltje papier.
Dat dus bij wijze van spreken Lena, wat ik u bij deze meld, dat de prinses op u wacht om dra, terdege en terstond uw eeeeeega te worden.

Leonce: Mijn wat?

President: Uw vrouw, hm hm hm hm (hoestbui)

Leonce: En ze wacht? Prinses leeeenaaaahmhmhmhmh wacht? Laat ze wachten! Als dat is wat ze wil. Geen probleem!
Laat ze wachten tot ze is kromgebogen, beverig en bibberend als een grijze miezerige muis. En zeg dat ik dan, na al haar lange wachten eens zal denken dat ik eens zal denken, eventueel misschien wie weet...

President De liefalligste der liefalligste dames van omstreken en ver, prinses Lena van Pipi...

Leonce: Prinses van Popo, Pipi, Penis, Kaka, of Poepoe, alstublieft, heb meelij! Ik droomde gisteren van haar. Ze had ogen als uitgelekte theebuiltjes, een neus als een framboos, haar lippen waren twee scherpe aardappelmestjes en haar adem stonk naar loek.

President: Hihi, hihi, hihi, prins Leonce, u overdrijft!

Leonce: Ah ja?

President: Verder wilde Peter, euh, euh, euh, uwe koninklijke papaaa iets wat hij zelf niet goed kon omschrijven, maar het leek, mijns inziens, op een afstand nemen van, een vaarwel zeggen aan, een niet meer willen van, een abdicatie, zeg maar.

Leonce: Een wat?

President: Een kroon op de grond leggen in eerste instantie, of hem geven aan een onderdaan die hem dan eventjes, voor een minuutje maar, in zijn handen houdt, om dan die kroon op uw kroonklare hoofd te drukken. Als het ware. Mijns inziens tenminste. En met uw goedkeuren uiteraard. Leonce. Ik bedoel, prins, toekomstige koning, vorst van Popo, heerser ... meester ... baas ...chef

Leonce: Vas 't en!

President: Excuseer?

Leonce: Ga weg!

President: Wat zeg ik uw papie?

Leonce: Wat u te zeggen hebt!

President: Uiteraard! Zeer zeker! In alle geval! Evident hmm! Haha. Hihi. Hmm. Ok. ???

Leonce: Zeg hem: a man 's got to do what a man 's got to do. Ok?

President: Ok, cowboy! Huhuhuh. Hihi. (af) a man's got to do what a man's got to do, sire.

Lena danst

Lena Hoe en waar is toch die stem in mij verzonken
In mijn diepste diepste ik
En heeft op één keer mij verzwolgen
En ook al mijn herinneringen
Cello's wil ik horen, melancholisch en traag
Dan kan ik dansen met mijn oude knoken op het ritme van hun snaar

(doet alsof ze cello speelt en begint dan traagjes te dansen, speelt in haar eentje een verleidingscène na)

Mag ik deze dans van u, schoonheid?

Oh, gij galante heer, durf ik dit aanzoek aanvaarden?

Gij deerne, gij springend hert, mijn hart schiet in galop bij 't
aanschouwen van uw oorlelletje alleen. Ik smeek u, aanvaard deze
dans.

Gij welopgevoed heer, ik verleen u die eer. Maar laat mij één
ding u vragen: dans traag, op het ritme van de snaar...

Oh Freule, madame, uiteraard evident. Laat ons nu genieten van het
moment

(Lena danst verder in haar eentje)

De jonge Lena heeft gehoord dat ze moet trouwen met Leonce

- Lena: Ellende, ellende, twaalfwerf ellende! Dit is mijn laatste dag. Mijn jeugd voor altijd voorbij! Mijn prins op het witte paard (het mocht voor mij zelfs een zwart of een gevlekt zijn, maakt niet uit) weg! Verschwunden! Berg op je lievemeisjesdroom, meisje. Jij gaat trouwen met een verwend, papperig, dom, onnozel, lelijk en puisterig, schlemielig ventje uit dat miezerige, kleine buurstaatje Popo. Boehoehoehoehoehoehoehoehoe!
Waarom lieve ouders, waarom?
Ik wil geen koningin worden! Niet in Pipi, niet in Popo niet in Kak, Stront of Zegmaarwaar.
Ik wil actrice worden! Schitteren op 't witte doek!
Mijn emoties te grabbel gooien voor het grote publiek!
Gehuld in de meest sexy gewaden die er bestaan! Ready for my close up!
Boehoehoehoe, tanteke!
- Tanteke: Ik weet het kind.
En je hebt talent! Niemand anders kan zo goed 'poes minoes' vertolken als jij. Of zeggen 'de kat krabt de krollen van de trap', toch een voorwaarde om een echte actrice te worden. Ook mij doet het zeer, mijn kind.
- Lena: Wat moet ik doen?
Op het kerkhof wil ik liggen, als een lijkje diep in de grond.
- Tanteke: Kind, mijn kind.
- Lena: Tanteke, ik wil, wat ik wil, wat ik wil doen met mijn leven! Niet wat mijn koningmammieënpappie voor mij hebben beslist!
- Tanteke: Ik weet het, mijn schoonheid. Er is maar één ding wat je kan doen.
- Lena: Zeg het mij. Ook al betekent het mijn dood!
- Tanteke: Wij twee, we vluchten weg van hier! Niet naar Popo, uiteraard! Maar naar links. En dan naar rechts. En daarna naar boven en wie weet, komen we dan aan de zee.
- Lena: De zee!
- Tanteke: En dan nemen we de boot naar Amerika, rechtstreeks naar Hollywood. En dan word jij 'a star' born in heaven'.
- Lena: Een wat?
- Tanteke: Een ster van het witte doek! Een filmster!
- Lena: Ah. Ja. Ja natuurlijk. Wanneer vertrekken we dan?
- Tanteke: Nu!
- Lena: Nu?
- Tanteke: Nu!

De jonge Leonce en Valerio zijn gevlucht

- Leonce: Valerio, mijn vriend, vertrekken was het beste idee dat jij ooit al had! Ik wist niet wat ik met al die opgedrongen verantwoordelijkheden aan moest! Ik sprong nog liever in de rivier om eens goed te gaan zwemmen en nadien van het zonlicht te genieten dan ooit mijn vader te confronteren met het feit dat ik niet een volgende koning van Popo zou worden. En dat heb ik dan ook gedaan. Maar, gelukkig was jij daar om er mij op te wijzen dat dat helemaal niet voldoende was om mijn verantwoordelijkheid te ontlopen, zot die je bent!
- Valerio: Dank u.
- Leonce: Zonder jou had ik het nooit aangedurfd Popo te verlaten.
- Valerio: En Lena van Pipi dan?
- Leonce: Oh gruwel! Dat was de druppel die de emmer deed overlopen! Ik heb vele toekomstige koninginnetjes gekend, maar geen zo scheel als Lena met haar theezakdoekjesogen!
- Valerio: Je hebt haar nog nooit ontmoet!
- Leonce: Oefening baart kunst! Jouw idee om uit Popo weg te vluchten was gewoon geniaal! Hoe ik daar in mijn dagen van ledigheid zelf niet ben opgekomen!
- Valerio: De appel valt niet ver van de boom.
- Leonce: Wat bedoel je daar nu weer mee, smeerlap? Appels en prinsen worden niet met elkaar vergeleken, ok?
- Valerio: Natuurlijk, mijn vriend.
- Leonce: Zijn we nu niet daarnet nog maar een grensovergang gepasseerd? Of slaat mijn hele biologische klok in de war? Ik denk dat ik daar alweer een politieagent zie die een of ander staatsgrensje bewaakt.
- Valerio: Dat men hier is zot geworden, dat wist ik toch wel eerder. Splitsen en splitsen en splitsen, dat is wat onze staatshoofden hebben gedaan, tot er niets meer overschoot dan wat lapjes grond met hier en daar een koning met zijn gevolg.
- Leonce: En een politiemacht, blijkbaar. Dag mijnheer de politieagent! Ik ben de toekomstig koning van het koninkrijk Popo en ik zeg u dat u aan mij niets te zeggen hebt.
- Politie: En ik ben een ambtenaar van het koninkrijk Lalalala en ik zeg dat u aan mij niets te zeggen hebt. Papieren alstublieft.
- Leonce: Zo spreekt men niet tegen een koning!
- Politie: Waarde vriend, u bent al even erg uitschot als uw vriend die zich net in de bosjes heeft verstoppt.

Leonce: Valerio?
Valerio!
Schijterd! Lafzak! Hypocriet!

Politie: Wilt u nu maken dat u wekomt. Wij hebben een belangrijk signalement ontvangen dat een belangrijk persoon, een troonopvolger, zijn land is ontvlucht en wij willen die crimineel vatten. U verdoet onze tijd met uw grapjes. Verdwijnt! Alstublieft! Dit is een geval van zeer criminele complicatie, of van zeer gecompliceerde criminaliteit.

Leonce: Dit is een land als een ui: niets dan schillen en in elkaar gestopte doosjes. In de grootste doosjes zitten alleen maar nog meer doosjes en in het kleinste zit gewoon niets. U wilt mijn papieren niet?

Politie: Ik wil dat u verdwijnt. Als uw leven u nog lief is. Ik zeg het, hier loopt een zware misdadiger rond en ik kan hem niet klissen als ik ondertussen met u sta te kletsen.

Leonce: Al kletsend zou u hem kunnen klissen, meneer. Dat zou u kunnen. Hem al kletsend klissen. Klesseklissenklesseklissenklesseklissen...

Politie: Verdwijnt!! NuU!

Leonce: Van zo veel idiotie op een hoop krijg ik dorst!
Valerio! Valerio? We gaan onze innerlijke mens gaan versterken! Waar is hier ergens een herberg?

Valerio: Mijn allergie voor agenten heeft mij via het struikgewas de weg getoond naar de dichtstbijzijnde herberg. Vijf bomen naar rechts en dan de tweede koe naar links en we zijn er, hoogheid!

Leonce: Zot!

Valerio: Na u, mijn waarde, daar ik geen rooie duit op zak heb.

De jonge Lena en tanteke zijn gevlucht

Tanteke: leeeeeee! Wat was dat?

Lena: Gewoon een blaadje dat bewoog!

Tanteke: Wooooooooooh! En dat?

Lena: Oh, een vlinder, kijk!

Tanteke: Aaaaaaaaaah! En dat?

Lena: Oh! Een lief klein konijntje! Oh, met een vliegje op zijn neus!
Hahaha, een vliegje op zijn neus.
Oh tanteke, dat was zo'n goed idee van u om weg te vluchten van
Pipi. De wijde wereld in!

Tanteke: Had ik het geweten, ik had mijn tong zeven keer in mijn mond
rondgedraaid en er dan nog zeker drie keer op gebeten.

Lena: Wat is de natuur prachtig! Veel mooier dan in alle boekjes die ik
erover las! Hier voel ik me thuis, tanteke. Hier wil ik blijven.

Tanteke: Oh ja? En je carrière dan? En waar wil je dan slapen? Hier, op het natte
gras, met honderden beestjes die aan je komen knabbelen, aan je
tenen, aan je oorlelletjes? Huh? Met mieren die zich een weg banen
door je neusgaten tot in je hersentjes? Levensgevaarlijk is het hier!

Lena: We zoeken toch gewoon een gezellige herberg!

Tanteke: (cynisch) Oh ja, gezellig!

Mijmering

- Lena Och, we zijn precies het tegenovergestelde van elkaar: ik peper, jij zout, ik water, jij land, ik honger, jij dorst, jij, levend, ik ... dood...
- Leonce En dan, waarom moeten de lijnen van de liefde perfect samenvallen? Je perfecte wederhelft moet toch niet je gelijke zijn? Ik wil geen tweede Leonce op deze wereld! Mijn enige Lena ben jij!
In al onze tegengesteldheid, zijn we toch heel erg compatibel?
- Lena Compa wat?
- Leonce We zijn wie, wie we, zijn wie we moeten en wilden zijn? Toch?
- Lena Ik weet het niet, Leonce, ik weet het echt niet.
- Leonce Hou je nog van mij, Lena?
- Lena Ik hou van ons samenzijn, ik hou van Leonce en Lena, maar hou ik van jou? Ik weet het niet Leonce, ik ... Ik weet niet of ik het nog volhoud. Dit hier. Begrijp je dat dan niet?
- Leonce: Hou van jezelf en je zult houden van mij, meer hebben we toch niet nodig? We hebben onze populieren nog. Onze nationale feestdag. Onze vlag.
- Lena Waarom blijf jij jezelf dat altijd wijsmaken! Waar staan die populieren dan volgens jou? Die zijn al lang geveld! En wat betekent een nationale feestdag als er geen onderdanen meer zijn? Een strontland is dit! Ik haat het! Het is niet eens een land. Het is een vervallen tuin, met een vervallen huis en alles erin kapot! Hoe kun je dit ontkennen Leonce!
- Leonce: Popo is van ons, Lena. Er is maar één Popo en het is helemaal van ons. En het is het mooiste landje op de hele wereld. Ook al is het maar een voorschoot groot, enfin, onze tuin meer groot. Waarom huil je nu?
- Lena: Omdat je gelijk hebt, Leonce.

Jonge Leonce en Valerio in de herberg

- Valerio: Kom op baas, bestel nog een fles van die heerlijke wijn! En dan kruip ik in dat vieze herbergbed. Brrrrrr, ik krijg er nu al jeuk van. Maar wijn lost alles op!
- Leonce: Genoeg Valerio! Ik heb het gevoel dat ik iets meemaak. Ik heb het gevoel dat deze dag veel voor mij betekent. Dat ik eindelijk eens iets heb gedaan! En dat smaakt naar meer!
- Valerio: Bent u gek aan het worden? Zat er iets in die drank?
- Leonce: Neen, Valerio, ik meen het. Vanaf nu wil ik het anders. Ik wil iets doen met mijn leven! Geen gelanterfant meer! De wereld is zo oud en ik ben nog zo jong! En toch gedroeg ik mij alsof ik het allemaal beter wist. Idioot die ik was. De natuur is zo veel slimmer dan wij, zo veel krachtiger en grootser!
- Valerio: De natuur gaat gewoon zijn gangetje. Slim moet ze daarvoor niet zijn.
- Leonce: Er zit plots zo veel energie in mij. Ik loop over van enthousiasme. Waar moet ik met al die gevoelens naartoe?
- Valerio: Ga anders even plassen, baas.
- Leonce: Wat een griezelige avond!
Ik wil naar buiten de tuin in! Ik wil voelen dat ik leef, Valerio!
De lucht opsnuiven, de krekels horen, plannen maken, mijn toekomst in een vormpje gieten. Weg van Popo, weg van het koningschap. Als een vrij man de wijde wereld in. Geen smachtende vrouwen meer aan mijn lijf! Alleen maar Leonce, koning over zichzelf en zijn gedachten.
- Valerio: Ik ga slapen. Deze blablabla put mij uit.

Jonge lena en tanteke in de herberg

- Tanteke: Wat een vreselijke plek om de nacht door te brengen! Ik heb heimwee Lena. heimwee naar Pipi. Naar mijn vertrouwde propere bed.
- Lena: Doe je ogen dicht en slaap! Dan is de nacht zo voorbij!
- Tanteke: Te veel geluiden die me bang maken. Wat een griezelige avond!
- Lena: Ja hé, lekker griezelig.
- Tanteke: Waar ga je naartoe?
- Lena: Naar beneden, naar de tuin!
- Tanteke: Kind, ben je gek!
- Lena: Ik wil genieten! De lucht opsnuiven, de krekels horen. Je weet dat ze mij beter in een bloempot hadden gezet, Ik heb de dauw en de nachtlucht nodig, net als de bloemen.
- Tanteke Voorzichtig kind. Het zit daar vol gevaarlijke beesten. Ik zou niet willen dat er jou iets overkomt.
- Lena: Slaapwel.

Zin in een spelletje?

Lena 's nachts, als de geesten en spoken vrij spel hebben, amuseer ik mij het meest. Dan denk ik dat ik zelf zo'n spook ben, op zoek naar anderen, naar gelijkgestemden. Naar mensen die hunkerden om wat met hun leven te doen, maar die door een te vroege dood hun dromen zagen wegsmelten als ijsjes onder de zon. Zo'n bliksem zonder donder baart mij zorgen, maar wat als de bliksem er ook niet meer zou zijn? Dan waren wij ook verdwenen... opgeslorpt door het grote duister, door het Niets. Ik hou van die bliksem. Ik hou van dat schelle licht. It reminds me of being ready for that final close up. It reminds me of Hollywood.
Maar ik ben oud, moe en versleten. Moe en op.
Leonce?

Leonce: Lena?

Lena Ja?

Leonce: Zin in een spelletje?

Lena: Een spelletje? Altijd, Leonce!

*Jonge Leonce en jonge Lena ontmoeten elkaar in de tuin van de herberg.
De tuin, nacht en maneschijn*

- Leonce: Wat een heerlijke donkere, griezelige nacht!
Vol vreemde geluiden, die ik, als paleis-kind, niet kan plaatsen.
Wat een avontuur! Ik voel me als herboren!
Maar wat zou dat geritsel zijn?
Een muisje? Een eekhoorn? Misschien een konijn?
Of een poesje, zwart als de naaaaaaaaAAAAAAAAAAAA!!!
- Lena: WaaaaaaaaaaaaaaaaAAAAAAAAAAAA!!!
- Leonce: Och, u deed me schrikken!
- Lena: ik schrik mij bijna dood!
- Leonce: Niet doodgaan! Ga nu niet dood, alsjeblief!
- Lena: Hihi ... neen, natuurlijk niet. Daarvoor is deze nacht veel te mooi.
- Leonce: Ja, he? Heb je de maan gezien?
- Lena: Zo vol als een witte tomaat.
- Leonce: Zo rond als een appelsien.
- Lena: Zo fonkelend als een diamant.
- Leonce: Zo, euhm, zo... zo... zo mooi
- Lena: Ja he?
- Leonce: Niet de maan. Jij. Jij bent zo mooi!
Net als in een film!
- Lena: Oh, je meint het! Dat is wat ik wil! Ik ga in de film!
Ik ben op weg naar Hollywood.
- Leonce: Neen!
- Lena: Oh jawel.
- Leonce: Pas op, een mug op je neus!
- Lena: Auw. Te laat.
- Leonce: Wacht, ik pak dat rotbeest! Ik sla hem tot moes! Ik ...
(Leonce gaat achter de mug aan, slagen in het wilde weg).
- Lena: Goh, jij zou een prins kunnen zijn. Zo galant!
- Leonce: Een prins? Ik? Nooit nog in mijn hele leven!
- Lena: Ik heb het ook niet zo voor prinsen moet ik zeggen.
- Leonce: Vandaag heb ik beslist hoe de rest van mijn leven er uit zal zien.

Leonce: Renaître is ‘herboren worden’, maar dan in het Frans.
Ik voel me herboren, ik voel me René.

Lena: Aangenaam, René.

Leonce: Aangenaam, maanprinsesje.

Lena: Ik moet gaan, tanteke wacht.

Leonce: Een kus! Eéntje? Eentje moet toch kunnen?

Lena: Ja, eentje moet kunnen.

(ze kussen)

Leonce: Tot morgen, maanprinsesje.

Lena: Tot morgen, René.

De jonge Leonce en Valerio over trouwen

- Leonce: Valerio! Valerio! Wakker worden! Ik ga trouwen! Ik heb de liefde van mijn leven ontmoet!
- Valerio: Huh, zot! Laat me slapen. Het was zo'n vermoeiende dag. Veel te veel gedaan!
- Leonce: Word wakker! Word echt wakker! Open je ogen voor de schoonheid van dit leven!
- Valerio: Wat is er met jou gebeurd? Je lijkt wel herboren!
- Leonce: Ik ben herboren, ik ben René. En morgen trouw ik met mijn maanprinsesje! Zeker weten!
- Valerio: Och, onze hoogheid is weer eens verliefd! Hoe lang zal het deze keer duren? Morgen sta je op met een katerkop en ben je al je romantisch gezwets vergeten!
- Leonce: Neen Valerio. Zo heb ik me nog nooit gevoeld! Het is alsof duizend vlinders door mijn lichaam razen! Ik ben verliefd denk ik, in love, oh amore mio. Maanprinsesje!
- Valerio: En wie is de gelukkige dan? Ken je haar naam?
- Leonce: Wat doet het er toe? Vraag je de anjers en de dauwdruppels naar hun naam?
- Valerio: De buitenlucht doet jou geen goed, sire. Ga slapen.
- Leonce: Maar...
- Valerio: Slapen! Nu! Verdomse idioot!
- Leonce Trouwen, dat betekent leven en liefde één laten zijn, zodat de liefde het leven is en het leven de liefde.

De jonge Lena en haar tanteke over trouwen

- Lena: Tanteke, tanteke, ik heb een prins ontmoet! Hij zat niet op een paard, hij zat gewoon op een bankje te genieten van de maneschijn en eigenlijk is hij geen prins, dus ideaal voor mij, en hij houdt van mij en noemt mij zijn maanprinses! Tanteke!
- Tanteke: *(ontwaakt uit haar slaap)* Euuuhh, vieze beesten, ongedierte, aaaaaah, ik wil naar huis!
- Lena: Tanteke, ik ben verliefd!
- Tanteke: Wat? Hoe? Waar? Wanneer?
- Lena: Verliefd!
- Tanteke: Op de nacht en de dauw ja. Kruip vlug je bed in, kind.
- Lena: Tanteke, ik wil trouwen.
- Tanteke: Trouwen? Ben je gek? Waarom zijn we van thuis gevlucht? Waarom lig ik hier in zo'n vies stinkend bed vol ongedierte? Omdat jij niet wilde trouwen en nu zeg je mij dat je wil trouwen! Ik wist het, maneschijn is gevaarlijk voor zo'n jong kind als jij. Daarvan ga je hallucineren.
- Lena: Ik meen het. Ik heb mijn prins ontmoet. Hij heet René, en hij is de mooiste mens die ik ooit heb gezien.
- Tanteke: In bed! Nu!
- Lena: Ja, tanteke. Ja.

Tanteke en Valerio, geven hun zegen

- Valerio: Oei, wat smijten ze hier binnen!
- Tanteke: Waarom, allergeachtste, trekt je je muil zo open dat je mijn uitzicht verspert?
- Valerio: Omdat wij moeten praten!
- Tanteke: Ja, we moeten een stokje steken voor heel die domme trouw-affaire!
- Valerio: Ik laat mijn beste vriend niet in zijn ongeluk lopen. Hij was net herboren en nu dit.
- Tanteke: Breek me de bek niet open!
- Valerio: Neen, neen, dat durf ik niet.
- Tanteke: Dit arme kind is op weg om haar kansen in het leven te gaan beproeven en nu wil ze ineens trouwen met een compleet onbekende. Een landloper dan nog! Oh, mon dieu!
- Valerio: Een landloper, zeg dat wel! En van het ergste soort, mevrouw!
- Tanteke: Oh neen, en dit is allemaal mijn schuld! Ik gaf haar het idee om op reis te vertrekken.
- Valerio: Klinkt bekend in de oren. Ik zei onlangs ook zoiets.
- Tanteke: Wat moeten we nu doen?
- Valerio: Ik zeg altijd: volg je hart!
- Tanteke: Daar heb ik veel aan! Als ik dat mijn prinsesje vertel, dan stort ze zich zeker te pletter in de armen van jouw mooie vriend!
- Valerio: Ja, maar het blijft mijn levensdevies. Volg je hart. Ook al stort je jezelf daarmee in het ongeluk. Wat moeten we anders volgen, nietwaar?
- Tanteke: Ik wil het beste voor mijn prinsesje.
- Valerio: Volgde jij altijd je hart?
- Tanteke: Neen, had ik dat maar gedaan. Dan was ik nu geen oude vrijster!
- Valerio: Dus?
- Tanteke: Dus?
- Valerio: Een vogel is geen mus.
- Tanteke: En één zwaluw maakt de lente nog niet.
- Valerio: En beter één vogel in de hand dan... dan...dan tien in de lucht
- Tanteke: Houden ze echt zo van elkaar?

Valerio: Ik vrees het.

Tanteke: Maar jij bent verantwoordelijk hiervoor, jongen!

Valerio: Hey, ik heb in mijn hele leven nergens verantwoordelijkheid voor genomen. Dat ligt niet in mijn aard. Zo ben ik. Ik ben ik. Valerio.

Tanteke: Mon dieu. Goed dan. Ik geef ze hun zegen.

Valerio: Echt waar? Ellende ellende ellende.
En nu?

Valerio: Ja, wat nu?

Over die nacht

Lena: Weet je nog, Leonce. De maneschijn? De maneschijn op ons gezicht? Soms moet ik daar nog eens aan denken.

Leonce: De maneschijn? Ja, het is nacht.

Het bliksemt

Leonce: Die verdomde bliksem weer, zonder donder. Waarom heeft ook de donder ons in de steek gelaten Lena?

Lena: Geniet van het moment. Zoals die ene nacht. Weet je nog?

Leonce: Ik voel me soms zo alleen, Lena.

Lena: Ik ben er toch altijd?

Leonce: Ja, maar vaak ben je er, maar ben je er niet. Waarom wil je weg van mij, Lena?

Lena: Ik wil niet weg van jou. Ik wil gewoon weg. Van dit hier. Dit leven! Dit hebben we nooit gewild!

Leonce: Maar we volgden toch ons hart?

Lena: Ach, Leonce.

Leonce: Ja, Lena.

Lena: Ik had mij gewoon iets anders voorgesteld.

Leonce: ik weet het. En toch ben ik gelukkig. Gelukkig hier met jou. Met ons vervallen paleis. Onze zes populieren.

Lena: Zeven!

Leonce: Met ons zeven populieren. Ons chauffage. Ons Popo. Ons...

Lena: Ik had graag een kindje gehad, Leonce.

Leonce: Ik ook, Lena.

Lena: Zou ons dat gelukkiger hebben gemaakt?

Leonce: Ik denk het wel, Lena. Ik denk het wel.

Lena: Ben jij gelukkig, Leonce?

Leonce: Ik ben gelukkig omdat jij er bent.

Lena: En als ik er niet ben?

Leonce: Je bent er altijd, Lena. Je bent er verdomme altijd.

Lena: Dat is waar. Verdomme. Dat is waar!

Het plan

- Tanteke: Ik weet een plek waar men een huwelijk aan het voorbereiden is. Ze zijn de bruidegom kwijt, en ik denk dat de bruid ook niet onmiddellijk zal opduiken. Als we onze twee tortelduifjes nu eens verkleden, alsof het carnaval was, weet je wel, met maskers en zo, en hen stiekem die trouwgelegenheid laten voltrekken. Het is een klein landje, een van de zovele, hier niet zo ver vandaan. Wat denk je?
- Valerio: Ja, ik hoorde ook al van zo'n gelegenheid. Zolang mijn vriend zich goed vermomt kan het geen kwaad zeker? In deze vervallen herberg valt niet veel huwelijksfeest te vieren. Dan toch liever met veel luister en praal.
- Tanteke: Maar enkel en alleen omdat mijn prinsesje het zo graag wil!
- Valerio: Maar enkel en alleen omdat mijn vriend zichzelf in het ongeluk wil storten en ik hem daar blijkbaar niet vanaf kan brengen.
- Tanteke: Deal?
- Valerio: Deal, baby!
- Tanteke: Ik hoop dat je niet beseft wie mijn prinsesje eigenlijk is!
- Valerio: Ik hoop dat jij niet beseft wie mijn baas uiteindelijk is. Maar ach, what's in a name?

De huwelijksplechtigheden

- President: Geachte onderdanen van Popo
Gelieve deze regels in acht te nemen wanneer u het trouwende koningspaar langs de straten van ons lieflijk landje staat toe te juichen.
Primo: wees proper gekleed, goed doorvoed en trek je vrolijkste gezicht.
secundo: krab niet achter jullie oren en snuit geen neuzen met je vingers terwijl het trouwerspaar langs komt schrijden.
Tertio: toon ontroering, pink een traan weg, meerdere mag ook, maar overdrijf daar niet in! Denk aan het vrolijke gezicht!
Quatrolio: schreeuw "Vi - Vat Vi -Vat" uit volle borst, dat is 'Leve het koningspaar' in het Latijn.
Cinquinquo: dat was het. Bedankt voor uw welwillend en luisterend oor. Oh, Post scriptum, degenen die geen zakdoek bij hebben wordt het emotionele wenen ten strengste verboden! Dit gezegd zijnde heb ik gesproken!
- Peter: Ramp o ramp! Nadat mijn geliefde erfprins Leonce verdween, is nu ook prinses Lena spoorloos verdwenen!
- President Dat is nieuws dat moeilijk heuglijk te noemen is aangezien de reeds penibele situatie waarin wij ons reeds bevinden, hoogheidelijke majesteit.
- Peter: Heeft u niemand opgemerkt? Van hieruit kan je toch ons hele Popo overzien?
- President Niets en niemand, hoogheidelijke ma...
- Peter Ramp o raaaaaaaaaaaamp!
- President Ik zag wel een hond ons Popo doorrennen, op zoek naar zijn baasje vermoed ik.
- Peter Diepe zucht, zo een die vanuit het diepste van mijn longen komt, zo'n zucht. Ja, zo'n zucht bedoel ik.
Als dit huwelijk niet doorgaat, dan verlies ik mijn naam! Mijn faam!
Wie ben ik dan nog? Een sukkel! Een looser! Een kalf! Een kieken! Een rund!
- President Zeer zeker hoogheid
- Peter Smoel toe!
Ik had toch beslist met mijn koninklijk gezag dat vandaag een heuglijke dag zou worden?
- President Zo is het opgetekend en genotuleerd, mijnheer.
- Peter En een koninklijk besluit, dat is toch zoiets als een wet? Ben ik juist?
Ja of nee of nee of ja?
- President Voor zover ik met mijn nederige onderdanigheid in staat ben om op deze vraag een antwoord te formuleren, zou ik geneigd zijn uwe hoogheid bij deze in het gelijk te stellen.

Peter Ja of nee?

President Euh, ja.

Peter Wet is wet! Vandaag is een heuglijke dag! Oh wat ben ik verheugd!
Wat voel ik me gelukkig vandaag. Zo, dat lucht op.

President Ik ben verheugd dat u verheugd bent, sire, maar toch nog één klein detail. Als de prins niet komt opdagen en de prinses ook niet, dan...

Peter Ja, dan dan dan, gaan we moeilijk doen?

President Dan gaat het huwelijk niet door!

Peter Maar mijn koninklijk besluit dan?
Oh, ik word helemaal melancholiek.

President Dat bedroeft mij ten zeerste, heer koning.
Wacht ik zie iets, een troepje ongeregeld dat de grens oversteekt.
De neuzen eerst. Ze zijn binnen. Ze zijn in Popo! Een man, hij wankelt
wat, een vrouw, ze sleept wat met haar linkervoet, en dan twee
vreemde wezens, ik denk van tegenovergesteld geslacht. Met iets op
hun gezichten wat ik zou durven omschrijven als maskers,
carnavalsmaskers.

Peter Een man en een vrouw?

President Een vrouw en een man.

Peter Precies wat we nodig hebben voor onze trouwpartij! Laat die twee
vreemdelingen oppakken, handboeien en tot hier brengen. Trouwen
gaan ze, die twee. Willen of niet. Mijn wet is mijn wet! Heuglijk wordt
het! Een heuglijke dag!

Einde

Leonce: Twee poppen waren we, twee marionetten gestuurd door liefde en het lot.

Lena Twee zotten die hun lot wilden ontvluchten, maar het lot blijft het lot!

Leonce Had jij je een andere toekomst gedroomd?

Lena: Ja, Leonce, ja.

Leonce Denk je dat het mijn schuld is, Lena?

Lena Neen, Leonce, neen.
Stel, we trouwden in die barak van een herberg...

Leonce Ja?

Lena We vertelden elkaar niet wie we waren...

Leonce ja?

Lena Zou onze liefde sterker zijn geweest?

Leonce Sterker, hmm, tja, wie weet..

Lena Leonce, je filosofeert....

Leonce Ah, ja? Hm. Sorry, Lena, 't ging per abuis.

Lena We hebben ons hart gevolgd, toch?

Leonce Ik wel...

Lena Heb jij ergens spijt van?

Leonce Ja. Zeker weten!

Lena Waarvan?

Leonce Dat ik jou niet honderd jaar eerder heb ontmoet!

Lena Zot!

Leonce Zottin!

Leonce Is dit dan wat het is, was, en altijd zal zijn?

Lena Ik denk het wel, Leonce. Ik ben het zeker.

Leonce Wat denk je, gaan we slapen?

Lena Laat ons gaan slapen Leonce.

Het bliksemt